

Наступним важливим елементом при розрахунку амортизації, який не залежить від підприємства і на який часто не звертають увагу є інфляція. Якщо підприємство при формуванні амортизаційної політики не враховує даного фактору, то в періоди інфляції воно не зможе зробити необхідну величину відрахувань для відновлення свого капіталу в майбутньому.

Важливим інструментом амортизаційної політики, вживаним з метою протидії знеціненню амортизаційних відрахувань при цінній лібералізації, є переоцінка об'єктів основного капіталу. Переоцінка основних засобів проводиться підприємством для приведення їх вартості, що фактично склалася в бухгалтерському обліку, до її реального ринкового рівня [3, с. 144].

Отже, наявність альтернативних методів нарахування амортизації, дозволених державою, дає підприємству право вибору. Прийняті рішення щодо наявних таких альтернатив закріплюються в амортизаційній політиці підприємства. Амортизаційна політика є частиною облікової політики підприємства. Цей процес є відображенням на мікрорівні підприємства обраної державою на макрорівні амортизаційної політики.

Ефективність амортизаційної політики залежить від правильності визначення термінів експлуатації окремих активів, а також від вибору підприємством методу нарахування амортизації відповідно до умов його функціонування. Амортизаційна політика підприємств повинна складатися із сукупності способів та методів управління процесами нарахування й використання амортизаційних відрахувань.

Правильний вибір підприємством амортизаційної політики є запорукою його ефективного функціонування, забезпечення конкурентних переваг, оптимального оподаткування і своєчасного відновлення основних засобів. Вибір проводиться з метою найбільш ефективно формувати джерела фінансування (відтворення) основних засобів, контролювати їх оновлення, сприяти підтримці обсягу та ефективності інвестицій підприємства.

Список використаних джерел

1. Кондратенко І. А. Теоретичні аспекти формування амортизаційної політики підприємства / І. А. Кондратенко, Д. М. Трачова // Молодий вчений. – 2017. – № 1.1 (41.1). – С. 45-48
2. Лищенко О. Г. Оптимізація амортизаційної політики підприємства / О. Г. Лищенко, В. В. Півненко // Сталий розвиток економіки. Всеукраїнський науково-виробничий журнал, м. Хмельницький. – 2015. – №4(29). – С. 70-75.
3. Малярова С. В. Удосконалення амортизаційної політики та оновлення основного капіталу підприємства / С. В. Малярова // Причорноморські економічні студії. – 2017. – Випуск 13-1. – С. 143-147.

УДК 657

Оласюк Богдан

*студент гр. ОА 61м спец. 071 «Облік і оподаткування»,
Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки
Науковий керівник: Букало Н. А. к.е.н.,
доцент кафедри обліку і аудиту*

АНАЛІЗ ОСОБЛИВОСТЕЙ РОЗРАХУНКІВ З ІНОЗЕМНИМИ КОНТРАГЕНТАМИ

Під час здійснення господарської діяльності, підприємство завжди намагається задовольнити свої комерційні інтереси та знайти нові шляхи нарощення прибутковості, що, в свою чергу, часто призводить до їх переорієнтації на зовнішні ринки. Економічна співпраця з іноземними контрагентами передбачає укладення договорів, відповідно до яких розрахунки між сторонами здійснюються у іноземній валюті (переважно вільноконвертованій).

Виходячи з цього, варто зазначити, що дослідження та вдосконалення способів відображення інформації про рух валютних коштів між контрагентами у фінансовій звітності підприємств є дуже важливим для висвітлення реальних результатів зовнішньоекономічної діяльності.

Здійснення розрахунків з іноземними контрагентами є важливою частиною зовнішньоекономічної діяльності підприємства. Зовнішньоекономічна діяльність підприємства – це діяльність суб'єктів господарської діяльності України та іноземних суб'єктів господарської діяльності, побудована на взаємовідносинах між ними, що має місце як на території України, так і за її межами. Дане визначення наведено такими науковцями як М.П. Войнаренко, Р.Л. Цебень. Порядок обліку експортних операцій на підприємстві залежить від умов зовнішньоекономічних договорів, в яких визначаються умови поставок товарів чи надання послуг, форми розрахунків та ін.

Впорядкування обліку експортних операцій на підприємстві залежить саме від умов зовнішньоекономічних договорів, в яких визначаються умови поставок товарів чи надання послуг, форми розрахунків та ін. [1, с. 35].

Першим пунктом проведення зовнішньоекономічних операцій є укладання зовнішньоекономічного договору між сторонами. Зовнішньоекономічний договір (контракт) – матеріально оформлена угода двох або більше суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності та їхніх іноземних контрагентів, спрямована на встановлення, зміну або припинення їх взаємних прав та обов'язків у зовнішньоекономічній діяльності [6, с. 112]. Обов'язковими реквізитами зовнішньоекономічного договору мають бути такі: назва, номер договору, дата і місце його складання; преамбула, що містить відомості про сторони договору; предмет договору; кількість та якість товарів; базисні умови поставки товарів; ціна та загальна вартість договору; умови платежів; умови приймання-здавання товару; упаковка та маркування; форс-мажорні обставини; санкції та рекламації; урегулювання спорів у судовому порядку; місцезнаходження, поштові та платіжні реквізити сторін. У разі необхідності за домовленістю сторін у договір можуть також включатися додаткові умови [5, с. 95].

Головними завданнями обліку зовнішньоекономічних операцій є: формування достовірної інформації про реалізацію експортованих товарів, формування достовірної інформації про стан розрахунків з іноземними покупцями і посередниками, своєчасне виявлення і правильне визначення експортних операцій, формування достовірної інформації про курсові різниці [3, с. 85].

Згідно з чинним законодавством такий договір укладається суб'єктом зовнішньоекономічної діяльності або його представником у простій письмовій або в електронній формі, якщо інше не передбачено міжнародним договором України чи законом. В разі експорту послуг (робіт) зовнішньоекономічний договір може укладатися шляхом прийняття оферти (публічної пропозиції про угоду) або шляхом обміну електронними повідомленнями, або в інший спосіб, зокрема, шляхом виставлення рахунку (інвойсу), у тому числі в електронному вигляді, за виконані роботи, надані послуги. Для укладання Зовнішньоекономічного договору суб'єкта зовнішньоекономічної діяльності України з іноземною стороною потрібно використовувати дві мови – українська мова та мова іноземного контрагента. Це дасть змогу зробити зовнішньоекономічний договір зрозумілим для вітчизняної та іноземної сторони і вирішити усі непорозуміння до його підписання.

Як і всі інші операції в бухгалтерському обліку, розрахунки з іноземними покупцями та замовниками мають бути документально підтвердженими. Лише за умови наявності відповідного документального супроводу експортно-імпортних операцій є можливість пред'явлення претензій на попереднє відшкодування своїх прав як у Господарському суді України, так і в міжнародних інстанціях.

Особливістю зовнішньоекономічних договорів вважається застосування міжнародних термінів з урахуванням Міжнародних правил тлумачення комерційних термінів (Інкотермс). Правила Інкотермс та міжнародні комерційні терміни являють собою серію стандартних торгових термінів, виданих Міжнародною торговою палатою, що широко використовуються в міжнародних комерційних операціях. Правила Інкотермс націлені на правильне тлумачення та окреслення завдань, витрат і ризиків, пов'язаних із транспортуванням і доставкою товарів. Призначення правил Інкотермс полягає у зменшенні невизначеності, пов'язаної з різним тлумаченням правил у різних країнах. Перша публікація правил у 1936 р. періодично оновлюється, і сьогодні актуальною є восьма версія – Інкотермс 2010.

За допомогою правил Інкотермс учасники договору можуть зафіксувати такі важливі умови, як: – місце виконання обов'язків продавця з передачі товару; – момент виконання цих обов'язків; – процес перекладення ризиків із продавця на покупця; – розмежування обов'язків стосовно оплати необхідних витрат і зборів; – отримання експортних і імпорتنих ліцензій; – обов'язки щодо укладення договору перевезення; – розмежування обов'язків сторін щодо пред'явлення документації, – обов'язки щодо страхування; – розмежування між сторонами обов'язків із забезпечення належної упаковки та інше [5].

Залежно від групи товарів якісні характеристики встановлюються національними органами контролю такими способами: за національним стандартом, технічними умовами, за зразком, за описом, за попереднім оглядом, за вмістом окремих речовин, за виходом готового продукту, за натуральною масою, за екологічними ознаками тощо.

Висновки з цього дослідження і перспективи подальших розвідок у даному напрямку. На сучасному етапі спостерігається постійний розвиток зовнішньоекономічної діяльності підприємств України. Важливими завданнями бухгалтерського обліку експортних операцій є своєчасне і правильне оформлення експортних операцій, формування достовірної інформації про стан розрахунків з іноземними покупцями та замовниками, формування достовірної інформації про курсові різниці. Порядок здійснення експортних операцій та розрахунків з іноземними контрагентами регулюються законодавчо-нормативними актами, що зазнають постійних змін.

Список використаних джерел

1. Войнаренко М.П., Цебень Р.Л. Особливості обліку експортних операцій. Інноваційна економіка. 2013. № 5. С. 280–282.
2. Коблянська Г.Ю. Методологія обліку і фінансової звітності експортних операцій. Бухгалтерський облік і аудит. 2008. Вип. 5. С. 4–14.
3. Гордієнко Н.І., Карпушенко М.Ю. Облік зовнішньоекономічної діяльності: навч. посіб. (для студентів економічних спеціальностей). Харків: ХНАМГ, 2006. 235 с.
4. Губарик О.М., Чепець О.Г. Розвиток експортних операцій та відображення їх в обліку. Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства. Економічні науки. 2012. Вип. 125. 340 с. URL: http://www.khntusg.com.ua/files/sbornik/vestnik_125/15.pdf.
5. Скрипник М.І., Кладькова В.В. Проблеми обліку та управління розрахунками з покупцями та замовниками. Збірник наукових праць Державного економіко-технологічного університету транспорту. Економіка і управління. 2013. Вип. 25. С. 277–286.
6. Швець В.Г. Теорія бухгалтерського обліку; 3-є вид., перероб. і доп. К.: Знання, 2008. 535 с.